

givning til en bestemt Tid, kan den blive forandret, og man kan maaske forudsætte, at den paagældende Skibsfører og Styrmand følger med paa dette Omraade, men naar det gælder fremmede Lande, er det ulige mere vanskeligt at følge med i alle de Ændringer, der foretages, og som det er fornødent at kende for at have Udbytte af det, man har lært paa dette Omraade.

Det Afsnit, jeg har mest Betænkelighed ved, er imidlertid det fjerde, som omhandler de godkendte Navigationsskolors Stilling. Der foreslaas nu en Ordning, hvorefter det vil gaa saaledes, som det er nævnt af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), at man fratager de private Navigationsskoler alt med Undtagelse af Benævnelsen privat. I øvrigt underkaster man dem en Kontrol paa alle Punkter. Og hvad vinder Skolerne derved? De bliver konsoliderede økonomisk derved, at Staten paatager sig en Garanti for Lærerlønningerne, for saa vidt de ikke overstiger et vist Maksimum. Men hvad ofrer Skolerne derfor, hvad er Prisen? Det er den, at Skolerne skal indsende et aarligt Budget, og det skal de følge, og de skal indsende det aarlige Regnskab. De kan ikke antage Lærere, som de selv ønsker det, de kan ikke afskedige Lærere efter Forgødtbefindende, alt dette bestemmer Ministeren i sidste Instans. Men hvad der er meget værre, er, at man endog gaar saa vidt, at man lader Ministeren foreskrive de nærmere Regler for Elevernes disciplinære Forhold til Skolen. Det finder jeg meget urimeligt. Skal man fastsætte saadanne Regler, maa man dog ogsaa kontrolere, om de bliver fulgt, men det vil være umuligt, medmindre man vil anvende et Posekigeri af den anden Verden og sætte saa mange Tilsynsmænd dertil, at Udgiften til dem vistnok vil overstige samtlige Statens øvrige Udgifter til Navigationsvæsenet, og det maa jeg derfor meget fraraade.

Jeg vil i det hele ønske, at man kunde faa en Ende paa denne Sag og faa truffet en saadan Ordning, at man kunde bevare de nuværende Navigationsskolors Præg som private Skoler, og at man kunde finde en anden Maade at støtte disse Skoler paa end den foreslaaede, navnlig ved at forhøje de Bidrag, der gives dels til Elever, dels som fast Tilskud og dels som Tilskud i Forhold til det Antal Navigatører, Skolerne uddanner. Det er det Grundlag, man hidtil har bygget paa, og det, synes jeg, maatte kunne være tilfreds-

stillende, og det anbefaler jeg til Overvejelse i det kommende Udvalg.

Munk-Poulsen: Efter den grundige Behandling, denne Sag har faaet af de Talere, som allerede har haft Ordet, kan jeg fatte mig ret kort. Flere foregaaende Talere har nævnt det mærkelige Tilfælde, at man ikke fandt Anledning til at lade Fiskerierhvervet være repræsenteret i den Kommission, der i sin Tid blev nedsat angaaende Spørgsmaalet om Sønæring. Det ærede Medlem fra Aakirkeby (Kofod) nævnede ganske vist, at man havde tilkaldt Fiskeriinspektøren og et Par andre fiskeriinteresserede, og det er rigtigt, man gav nogle Medlemmer et Par halve Timer til sammen med Kommissionen at drøfte denne Sag, men hvor megen Betydning det har i Forhold til, at Kommissionen har haft Aar til sit Arbejde, overlader jeg roligt ærede Medlemmer at bedømme. Jeg mener, det var i høj Grad en Tilsidesættelse af vort Fiskerierhverv, at man undlod at tage Repræsentanter for dette Erhverv med i Kommissionen, og jeg vil haabe, at selv om vi fra tidligere lignende Forhold har kendt Eksempler paa, at der har været Kommissioner, der har behandlet Forhold, som i meget høj Grad angik Fiskerierhverv, uden at man dog fandt Anledning til at medtage Repræsentanter for dette Erhverv, vil det ikke oftere blive Tilfældet.

Det forekommer mig, at selv om ikke Fordringerne er skærpede stærkt særlig til de to Afdelinger af Eksamen, der angaar Fiskerierhvervet, Kystskipper- og Sætteskipperprøven, kunde man i enkelte Henseender lempe dem endnu lidt mere. Det har været nævnt af det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), at mulig lidt mindre Sejlads end foreslaaet var tilstrækkelig for at tillade en Mand at tage Kystskipperprøven. Jeg synes, man godt efter to Aars Sejlads kunde tillade ham det, og at man ogsaa kunde forsvare at give den Mand Bevis som Kystskipper efter det fyldte 21de Aar. Man maa her ikke glemme, at det ikke sjældent drejer sig om Folk, som fra Barn af har plasket i Vandet og derfor selv i 21 Aars Alderen er ret fortrolige med det, der her bliver betroet dem, saa meget mere som man — hvad det nævnte ærede Medlem gjorde opmærksom paa — har stillet sig meget velvilligt overfor Lystsejlere, saa vidt jeg kan skønne, ikke alene med Hensyn til Eksamen, men ogsaa med Hensyn til Med-